

Сцена IV

Горни тѣ. Софтата (влязъ).

Михалаки. (безъ да стане).

Хошъ гелдинъ!

Софта та, (покланя се ниско и вѣжливо

Хошъ болдукъ! (сѣда).

Михалаки.

Да ме опростишъ, че одѣве те ударихъ . . . нѣщо бѣхъ разядосанъ . . . Но сега познахъ, че си билъ други човѣкъ и идешъ отъ Стамбулъ за една царска работа.

Софта та (смутено).

За царска работа ? . . не ! . . тако ми пророка !

Михалаки (смига му).

Знаж де, знаж де . . . знаж зацо си дошълъ тука . . . А ? чорбаджи Михалаки знае . . . Не се бой отъ мене . . . Ти си царски челякъ . . . и знаж зацо си пратенъ тука.

Софта та. (приима кафе то).

Истафурла !

Михалаки.

Ти това остави. Ами я ми кажи, какво ти рѣче султана . . . само до *него* ли те прати или и до друго нѣкого въ тоя градъ ? . . нѣщо за Михалакия чорбаджи ? . . Той трѣбва да знае Михалакия чорбаджи . . нѣщо за менъ не каза ли ти ! . . или да ти даде . . . таково . . . нѣщо, санкимъ . . . Мидхадъ паша трѣбва да му е разказвалъ азъ колко съмъ билъ вѣренъ на падишаха . . . не може да бжде !

Софта та (безпокоепъ).

Челеби, отъ султана не идж . . тако ми Мухамеда . . .

и да изиде
и да изиде
и да изиде